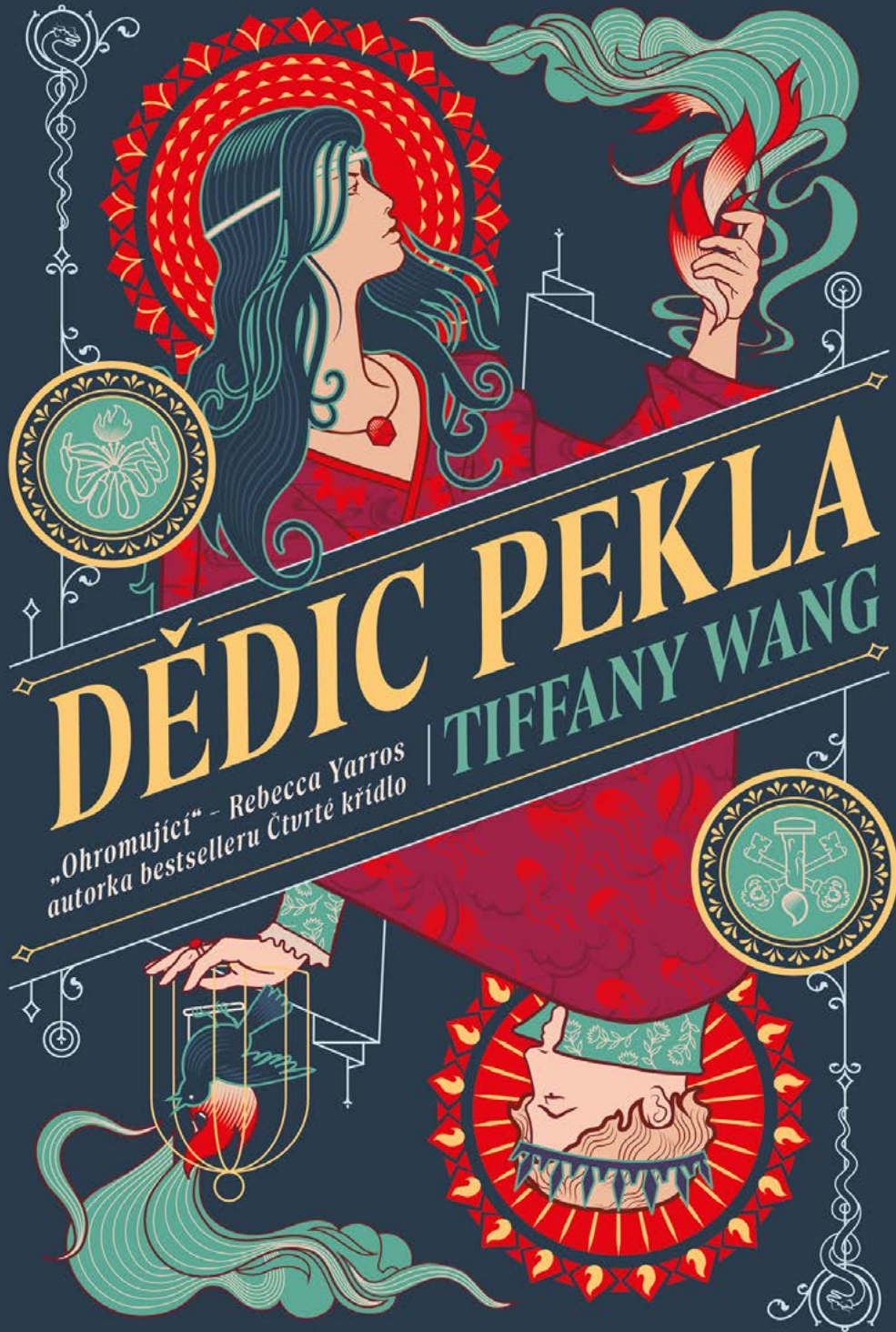

Dědic pekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tiffany Wang

Dědic pekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DĚDIC PEKLA

TIFFANY WANG

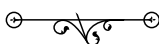
FRAGMENT

Copyright © 2024 by Tiffany Wang. All rights reserved.
Translation © 2025 by Jana Žlábková
Cover illustration: Dan Funderburgh
Cover design: Charlotte Strick

ISBN tištěné verze 978-80-253-7336-1
ISBN e-knihy 978-80-253-7352-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7353-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7345-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mým rodičům,
kteří ve mě věřili od samého začátku*

První kapitola

Teia kráčela dlážděnými ulicemi, s kapucí na hlavě zahalená do černého pláště vlajícího v podzimním chladu, a byla pevně rozhodnutá, že ten muž musí zemřít.

Jinak to prostě nešlo. Dvořané v paláci možná tvrdili, že vtrhla do tohoto světa se záští v srdci a s vraždou na rtech, ale byznys byl byznys. Teia nebyla obchodník z Finančního obvodu, který sedí v pozlacené kanceláři a počítá mince, pro své jednání však měla velmi pádný důvod. Nebyl tu prostor pro chyby, protože špinavá práce se odehrávala za zavřenými dveřmi.

V Pláních panoval ruch a shon. Železný obvod žil v tuto noční dobu naplno a turisté a místní se k sobě tiskli, zatímco krok za krokem směřovali k další destinaci. V husté mlze poblikával pruh světýlek nevěstinců, mnohem jasnějších než železné pouliční lampy svítící na protější straně sešlapané cesty. Z otevřených oken se ozývaly slastné zvuky a mísily se s hádkami zaznívajícími ze dveří hospod, ve kterých se opilci hašteřili s výčepními.

Enna čekala u baru kousek od ulice, která vedla k zchátralým budovám stojícím na Pohodových březích. Její tmavá pleť se leskla v záři lampy a na zádech se jí vlnily černé vlasy. Stála na špičkách

a zkoumala list papíru připevněný na oprýskané zdi pivnice, ale když Teia přišla blíž, okamžitě se otočila.

„Zdravím, šéfko,“ řekla Enna. Rychle si stoupla tak, aby nebylo vidět na papír, a zešíroka se usmála. „Máme bezva počasí, vid’?“

Teia si nepotrpěla na pozdravy, natož na řeči o počasí, a tak jen přikývla a ukázala přes Ennina ramena. „A tohle je co?“

„Tohle?“ Enna se rázně otočila. „Darnerova pivnice. Podvodně nízké ceny. Nejlepší pivovar v Bhanotu. Zrovna jsem vzpomínala, jak jsem tu jednou šlohla peněženky všem opilcům sedícím u baru...“

Teie došla trpělivost. „Enno,“ řekla ostře. „Ten plakát.“

Zlodějka sebou trhla. „Nó, to nechceš vidět...“

Copak někdy někoho taková výstraha odradila? Teia tam stála a ani se nepohnula, takže Enna nakonec ustoupila a zatvářila se uraženě. „Tak jo,“ zamumlala. „Ale nebude se ti to líbit.“

Teie stačil letmý pohled a musela přiznat, že měla pravdu. Papír byl od husté mlhy zvlhlý, inkoust rozmazaný, ale slova úplně nahoře byla jasně čitelná. A i kdyby nebyla, stejně je znala. Zapamatovala si je před třemi měsíci, kdy Jura poprvé pronesl projev na širokém balkonu Zlatého paláce. Její nevlastní bratr byl opojený vítězstvím, vyhříval se na slunci a v jeho zelených očích planulo ostré pomstychtivé světlo.

Já, Jura Carthan, s radostí oznamuji, že se Teia Carthanová zasnoubila s pánem Devonem Ralisem. Pro mě jako budoucího vládce Erisie je to skutečná pocta.

Kopie zásnubního oznámení samozřejmě nechal vyvěsit po celém Bhanotu. I tady, v samých hlubinách nejhoršího obvodu, si našel způsob, jak ji sužovat.

„No jo,“ řekla tiše Enna, když Teia roztrhla papír a rázně ho zmačkala. „A budeš mít alespoň krásné šaty?“

Teia její otázku ocenila opovržlivým pohledem a potom se obě vydaly pryč od světél nevěstinců a barů směrem k propadlým střechám oprýskaných budov, které tvořily periferii Pláně. Enna ukazovala cestu. Šla po udusané pěšině a její kroky téměř nebyly slyšet. Což byl jeden z mnoha důvodů, proč se tak rychle dostala ve Spolku zlodějů na samotný vrchol a získala takovou reputaci, že banky měnily každý měsíc zámky.

Zastavily se u budovy, která hrozila zhroucením. Ze železné konstrukce odpadly velké kusy kamene. Poblíž zápraží pokrytého mechem byly načmárané vybledlé obrázky, z nichž některé vznikly celkem nedávno. Vycházející slunce, znamení nové rebelské skupiny, jejíž vliv se šířil po celé zemi. Téměř deset let starý symbol moru, uprostřed dvakrát přeříznutý, pocházel pro změnu z doby, kdy Erisii válcoval Smrtákův polibek.

Teia se zadívala na svou společnici: „O co jde?“

Enna odvrátila pohled. Byla zlodějka a nevyhýbala se násilí, ale občas nastaly chvíle, kdy měkla. Tvářila se nejistě a váhavě přešlapovala z nohy na nohu. „Vážně to chceš udělat?“ zeptala se.

Teia odpověděla tím, že rozrazila dveře a nad dlaní jí zazářil plamen.

Budova byla uvnitř stejně zchátralá jako zvenčí. Ať už tu žil kdokoli, odešel ve spěchu, pak přišlo drancování a všechno cenné zmizelo. Na převrácených stolech a židlích s polámanými nohami byly poházené kusy bílé látky, které vrhaly na zeď děsivé obrazy vypadající jako příšery zvedající hlavu.

Teia přiměla plamen, aby se ještě víc rozhořel a žhavě sálal do prostoru. Vzduchem se šířilo ohnivé kolo plížíci se k otlučenému stropu. A také k nerovné podlaze poseté čerstvě zašlapanými drobký. *Packal*, pomyslela si, když pomalu kráčela dál do nitra budovy.

Erickson Greer byl sice hlupák, ale mohl mít alespoň špetku rozumu. Teia ještě nepřešla druhý práh, když se na ni vrhl, překvapivě svižně na muže s postavou jako kmen stromu. Ve světle se zableskl nůž a nad ním modré oči podlité krví. Škrábl ji do ramene, ale včas se otočila a zabránila něčemu horšímu. Když po ní znovu skočil, vyslala do jeho paže spalující žár.

Rváč padl na zem a zaskučel bolestí. Teia odkopla nůž, sundala si kapuci a odhalila svou tvář.

Nikdy předtím se nesetkali, ale okamžitě ji poznal. „Princezno?“ Zalupal po dechu a jednou rukou si držel zraněnou paži.

Zadívala se na muže ležícího na zemi. Na zrádce, kterého zaměstnala prostřednictvím Enny, na rváče, do něhož vložila naději. „Pokusil ses mě podrazit, Greere. Copak ti Enna nedala jasné pokyny? Přepadneš ministra smluv a peněz. Řekneš mu, že má posunout podepsání mé svatební smlouvy. Pár dní ho budeš držet jako rukojmí, a jestli odmítne, uřízneš mu prst.“

Greer si s námahou klekl. „Prosím,“ zakňoural, ale Teia cítila, jak se jí v hrudi začíná vzdouvat zlost, a umlčela ho. Tři měsíce plánování, a nic. Tři měsíce trýznivých nocí, a když vsadila všechno, co měla, aby získala svobodu, skončilo to takhle.

„A co děláš místo toho?“ zašeptala. „Plížíš se mi za zády. Snažíš se dohodnout se s ministrem. Říkáš mu, že ho někdo sleduje. Nabízíš mu ochranu, aby sis nacpal kapsy.“

Na Greerově ostře řezaném obličejí se zračil strach. Teia věděla, co si myslí. Čarodějka. Jak jinak mohla zjistit, co se stalo? Dával dobrý pozor, aby mluvil s ministrem o samotě, a vždycky mu posílal zašifrované zprávy.

Jenže Teie se i přes Greerovo intrikaření podařilo odhalit v tajných chodbách Zlatého paláce jeho zradu za necelou hodinu. Chodby

vedly za všemi místnostmi stavby včetně pracovny ministra smluv a peněz. Když se od sluhů dozvěděla, že ministr Lurel Abbott je ne-zvykle rozrušený, sledovala ho, jak sedí shrbený u stolu a v třesoucí se ruce drží dopis. Stačil jeden pohled na rukopis a došlo jí, že Greer je zrádce.

„Omlouvám se!“ žadonil rváč. „Kdybych věděl, že jste to vy...“

„Já nejsem soudce,“ řekla tiše. „Nemusíš prosit.“

Cítla, jak jím proudí voda a zaplavuje všechny tkáně a krev. Jedním pohybem ji vehnala do Greerovy hrudi. Rváč zaječel, chytil se za krk a Teia poslala vodu do jeho plic. Vytryskla mu z úst, vytékala z nosu a dusila ho.

„Prosím,“ zkusil to rváč ještě jednou. „Prosím, mám rodinu.“

Tohle by platilo na dívku, již kdysi bývala. Na někoho laskavějšího a shovívavějšího. *Moc by se neměla zneužívat, Teio.*

Ale to bylo před smrtí jejích rodičů. Před Jurovou prozatímní vládou. Před jeho projevem na sluncem zalitým balkonu, odkud se jeho hlas nesl nad mořem lidí.

„A kdo ji nemá?“ opáčila a sevřela ruku v pěst.

Okamžik smrti bývá vždycky poklidný. Zachrčení, zasípání. A přesto když shlížela na Greerovo tělo svíjející se na špinavé podlaze, necítla soucit. Myslel si, že je chytrý, a rozhodl se hazardovat. A tohle byla prostě cena za prohru.

„Jdi do některé pivnice,“ řekla Teia. Neslyšela Ennu přicházet, ale věděla, že zlodějka tam je a postává tiše u dveří. „Kup pár lahví, vyprázdní je a poházej po místnosti. Tady by ho neměl nikdo najít, ale kdyby sem náhodou někdo zabloudil, bude to vypadat, že se upil k smrti.“

„A co ty?“ zeptala se Enna. Její hlas zněl důrazně a jednoznačně tázavě. *Kam půjdeš ty? Jak se cítíš?*

Lituješ toho?

Teia si smetla prach z pláště. „Vrátím se do paláce,“ řekla stručně. „Abbott má ráno schůzku Rady. Potřebuju zjistit, jestli se zmíní o Greerovi.“

Enna překvapeně zamrkala. Abbott patřil do triumvirátu Erisie, ale Rada málokdy dovolila, aby se někdo zúčastnil jejího zasedání. „Oni tě pozvali?“

„Ne.“

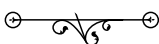
„A přesto tam půjdeš?“

„Ano,“ prohlásila Teia, uhasila plamen a vyšla do noci.

Vzduch venku byl svěží a čistý a obloha byla posetá hvězdami. Po hřebenu hor se táhl pás prázdných morových domů v různých stadiích rozkladu. Rozbitá okna, dveře vysazené z pantů. Nebylo divu, že Greer se skrýval právě tady. Do této části Plání lehkovážně vkročili jen ti nejhorší zločinci, ale i je ovládla pověřčivost a strach z duchů.

Rváč neměl šanci někoho zavolat. Teia si to potvrdila, když měla řadu budov bez obav, že by ji mohl někdo zahlédnout. Nebála se strašidelných příběhů. Ve skutečnosti litovala každého tvora, který zaútočil na její duši. Nedokázala si představit, co by si z ní mohl něco vzít, kromě několika mdle svítících jisker.

Druhá kapitola

Když Teia dorazila k Válečné síni, bylo už zasedání Rady v plném proudu. Klekla si do jemného prachu v tajné chodbě tak, aby ji nebolely nohy, a začala poslouchat tlumené hlasy. Přitiskla oko na prasklinu v omleté kamenné zdi a rozhlédla se po zařízení síně. Vitrážová okna se skly v různých odstínech rudé, zbraně na podstavcích v křišťálových skřínkách, napnutá kožešina bílého jelena. Téměř vzhledu byl na stropě připevněný velký šarlatový praporec s erbovním znakem Erisie, vrčícím Serkawrem.

Byl to bezesporu krásný prostor, jehož účelem bylo odvádět pozornost od nehezkých věcí, které se děly venku, ale Teia tam nebyla proto, aby obdivovala zdobný interiér. Přišla z jednoho jediného důvodu.

Abbott, pomyslela si nevrle v duchu. Kde je?

Natáhla krk, aby lépe viděla, a náhle se v šoku odtáhla. Kolem stolu z lesklého masťku seděly tři dobře známé postavy a diskutovaly. A vedle dveří postával muž, kterého neznala. Soudě podle směšně pruhované uniformy a barevného klobouku zdobeného peřím nejspíš zvěd. Kousal se do spodního rtu, vrhal vyděšené pohledy po celé místnosti a vypadalo to, že se za chvíli počurá.

Jako první k němu promluvil Jura. Tein nevlastní bratr seděl vzpřímeně v sametovém křesle a jeho plavé vlasy zdobil kruh posázený třpytivými rubíny, od nichž se odráželo ranní světlo. Ladily se složitými výšivkami na dlouhém stříbrném plášti. Jura byl ztělesněním krásy budoucího krále Erisie. Zlatý princ. Požehnaný dědic. Dokonce i zvěd mírně pookřál, když na něj Jura vrhl zářivý úsměv.

„Tak mluv,“ řekl mu vlídně. „Bylo nám řečeno, že máš zprávy o rebelech.“

Teia potlačila povzdechnutí. Rebelové, kteří si říkali Poslové úsvitu. Směšný název, ale chytlavý. Divoce pobíhali po Erisii a chrlili řeči o zázracích demokracie na každého, kdo je poslouchal.

Zvěd pokýval hlavou. „Ano, Výsosti. Poslové úsvitu podnikli další útok na jeden z našich přístavů.“

„Na který?“

„Anwen.“

„Kolik mrtvých?“

„Tři.“

„Strážě?“

„Civilisté.“ Zvěd si posunul brýle výš na nos. „Jako vždy tam zanechali své požadavky.“

Posunul přes stůl kus papíru a Jura si ho bedlivě prohlédl. „Monarchie musí padnout,“ četl suše. „A napsáno krví. Jak originální.“

„Naprosto absurdní!“ vyštěkl Abbott. Břicho ministra smluv a peněz se třásl nad okrajem stolu a jeho tvář zrudla rozhořčením. Teia nikdy nepochopila, proč si korunní princ vybral z patnácti ministrů kabinetu za člena Rady právě Abbotta. Měla podezření, že z ruky do ruky přešlo pár úplatků. Ministr náhle dodal: „Jak dlouho už opakují Poslové úsvitu pořád totéž? Osm měsíců? Devět?“

„Rok, ministře,“ upřesnil zvěd.

„*Rok*. A přesto se nám nepodařilo zajmout jejich vůdce a ukončit celý tento nesmysl!“

Generál Miran přikývl. Byl hlavním členem Rady, ostříleným veteránem z války se Shaylanem. Tváře měl zbrázděné hlubokými jizvami, které se mu táhly podél čelisti a kolem krku, jež obtáčely jako oprátka. Většinou šlo o památky na čas strávený na frontě, jen látková páska zakrývající levé oko byla z nedávné doby.

„Lehm,“ zavrčel Miran a zvedl ruku, aby si narovnal čtverec látky na oku.

„Přesně tak!“ řekl rázně Abbott. „Prostě musíme najít Cornelia Lehma. A utnout tomu hadovi hlavu.“

Teia obrátila oči v sloup. Tohle prohlašuje muž, který před pouhým týdnem divoce vzlykal v koutě své pracovny, kýval se dopředu a dozadu a u nohou mu ležel zmuchlaný Greerův dopis.

Abbottův výlev neudělal dojem ani na Juru. „Problémem není Lehm,“ řekl klidně a zabořil bradu do dlaní lemovaných krajkami. „Problémem je základna rebelů.“

„Výsosti?“

„Přemýšlej o tom, Abbotte. Hnízdo zmijí nezničíš, když zabiješ jednu. Jestli se máme navždycky zbavit Poslů úsvitu, musíme odhalit jejich zdroje, jejich pracovníky.“ Vrhł žraločí pohled na ministra, který se chabě usmál. „Srovnáme jejich doupě se zemí a navěky s Posly úsvitu skoncujeme.“

Zvěd, který stál před stolem, si odkašlal. „Jestli dovolíte,“ zakoktal, „mám ještě další novinku.“ Sevřel svazek papírů a podivně zbledl.

Abbott ztichl, Miran překřížil ruce a Jura zvědovi pokynul. „Tak ven s ní.“

„Ti rebelové se kolem někoho sjednotili.“

„Kdo to je?“

„Dívka.“

„Dívka,“ zopakoval Jura a Abbott se pištivě zachichotal.

„Ano, Výsosti. Jmenuje se Kyra. Kyra Medohová. Narodila se na pobřeží, ale vyrůstala v Setu. Když se přidala k Poslům úsvitu, bylo jí pouhých sedmnáct.“

Mezi Jurovým obočím vyvstala hluboká vráska. „Ona je jejich nový vůdce?“ zeptal se.

Zvěd odpověděl roztřesenou úklonou. „Myslíme si, že spíše takový jejich symbol, Výsosti. Sjednocující bod. Poslové úsvitu prohlašují, že je důkazem lepší budoucnosti.“

„Jak směšné!“ vyhrkl Abbott. „Co ta *zastánkyně chudých* vlastně dělá? Pronáší řeči na povzbuzení duše? Zpívá písně na pozvednutí morálky?“

Mohl to být začátek nesmírně dlouhé tirády, ale Jura ostře zakašlal a začal ťukat prsty na stůl. Ve slunečním světle zářily prsteny, které pořád nosil. Masivní safír vytěžený v erisijských dolech, dva granáty symbolizující měsíc jeho narození a překrásný rubín lemovaný zlatem s vyrytými ornamenty. „Ta dívka,“ řekl a přimhouřil zelené oči tak, že mu mezi víčky zbyla jen štěrbin. „Proč ona? Proč teď?“

Zvěd se roztřásl víc než list na podzim. „Výsosti,“ řekl. „Je tu ještě něco, co byste měl vědět.“

Jura si vyměnil pohled s Miranem. „Nuže?“ zeptal se podrážděně. „Co to je?“

Zvědův hlas se ztišil na pouhý šepot. „Kyra Medohová,“ vypravil ze sebe. „Kolují zvěsti, že prý ovládá plamen.“

Ve Válečné síni se rozhostilo ticho a Teia na opačné straně zdi tlumeně zaklela.

Jura seděl u stolu naprosto přimražený. Rysy mu ztvrdly, jako by byly vytesány z mramoru. Zkoumavě se zadíval na zvěda a pak pomalu zvedl ruku. „Zmiz,“ řekl.

Zvěd byl buď hodně hloupý, nebo hodně statečný, protože se ani nepohnul. „Výsosti...“

Ale větu už nedokončil. V síni okamžitě vzplály plameny a ke zvědovi se rozlil žhavý proud. Muž křičel a ustupoval, protože oheň se blížil víc a víc. Teia ani nemrkla a dívala se, jak Jura odsunuje křeslo a po tváři mu poletují stíny. Už nevypadal tak majestátně. Vypadal přesně jako on, jako nejstarší dítě z rodu Carthanů, které si hraje na vládce a pasuje se na zabijáka.

„Zmiz,“ zasyčel Jura znovu. Rozevřel dlaň a oheň vytvořil dokonalý oblouk. Mezi plameny se táhla cestička plazící se ke dveřím. Dost široká, aby jí mohl někdo proklouznout, ale ne tolik, aby ho žár nesežehl.

Tentokrát už zvěd nežadonil a nesnažil se Juru přemluvit. Zhluboka se nadechl. Vepředu na kalhotách se mu objevila skvrna. Po bradě mu stékaly slzy. Vpotácel se do plamenů a vzlykání se změnilo v děsivý jekot. Na pažích mu naskákaly puchýře praskající horkem, rukávy se spojily s kůží a vzduchem se roznesl pach spáleného masa.

Po neuvěřitelně dlouhé minutě se dveře Válečné síně konečně zabouchly.

Když Jura uhasil plameny, ministr Abbott se pořád třásl. „Bylo to nutné?“ vyhrkl a promnul si krk.

Jura jen pokrčil rameny. „Sežeňte někoho, ať vyčistí spálená místa,“ rozkázal a obešel stůl. Jeho boty dusaly nebezpečně blízko zdi, za kterou Teia klečela. V duchu si říkala, jestli si Jura pamatuje, že tam existují chodby, které jim před mnoha lety ukázal otec.

Ale i kdyby si na ně Zlatý princ vzpomněl, zřejmě by se o ně nezajímal. Tajné chodby byly pro tvory, kteří vycházejí v noci, pro věci,

kterým se daří ve tmě. Byly sice nejlépe střeženým tajemstvím rodu Carthanů, ale proč by na nich mělo záležet mladíkovi, jenž má k dispozici celou Erisii?

V tu chvíli se Abbott trochu vzb chopil. Mírně se od Jury odklonil a na čele mu vyrazily krůpěje potu. „Myslíte si, že zvědova informace byla pravdivá?“ zeptal se vyhýbavě.

„Že rebelové našli zastánkyni chudých?“

„Že ovládá oheň.“

Jurovi se zablesklo v očích. „Víte vůbec, co říkáte, ministře?“

Teia doufala, že Abbott vytrvá. Bylo by velké štěstí, kdyby ministr uhořel. Kromě toho, že z něj příšerně bolela hlava, byl známý i tím, že zve služky do prázdných pokojů, a pak se svými odpornými činy ještě vychloubá. A pokud byly příběhy pravdivé, přivedl nedávno do jiného stavu pokojskou, kterou následně s velkou ostudou vyhnali z paláce.

Jenže pak se ujal slova Miran. Generál se během Jurova výbuchu ani nepohnul a jako vždy připomínal kamennou sochu, což pro něj bylo příznačné. Miran byl nechvalně proslulý tím, že se nikdy neusmívá, tedy pokud nebyl ve společnosti svých dvou malých dcer.

„Ovládat oheň může pouze královská rodina,“ zakrákoral.

„Zajisté,“ souhlasil váhavě Abbott. „Ale ten zvěd říkal...“

„Neslyšel jste generála?“ Jura soustředil plnou pozornost na ministra. Abbott se zděsil a přitiskl záda k opěradlu křesla. „Fakta jsou fakta, Abbott. Oheň je dědictvím mého rodu. Nikdo mimo linii Carthanů mu nemůže poroučet.“

Abbott si olízl rty. „Výsosti,“ řekl. „Když zemřela vaše matka, vzal si král za manželku čarodějku ze Shaylanu. Dalo by se pochopit, že když tehdy takto chyboval, poskytla mu jiná žena útěchu.“

Teia ztuhla. Každému hlupákovi by došlo, co tím ministr naznačuje. Že když se Ren oženil s její matkou, měl zároveň milostný poměr. Že výplodem jeho neopatrnosti je oblíbenkyně Poslů úsvitu, která pozvedla vidle, aby svrhla monarchii.

Kdyby tomu erisijský dvůr uvěřil, neznamenal by vztah Rena a Cally vůbec nic.

Teia už slyšela všechny možné zvěsti o milostném příběhu svých rodičů, a přesto v ní zůstala bodající zlost, jejíž trnité kořeny pronikly příliš hluboko, než aby se daly vytrhnout. Dvůr přísahal, že Calla Rena očarovala, že využila své schopnosti ovládat vodu, aby mu zatemnila mysl. Říkalo se, že Ren byl pološílený, když mu zemřela první manželka a zanechala za sebou maličkého Juru. Jak jinak by bylo možné, že se vydal do Shaylanu, do země, s níž Erisia vedla téměř deset let válku, a vrátil se se snoubenkou? A ne s ledajakou, ale rovnou s tou, jež měla nárok nastoupit na shaylanský trůn.

Byl to skandál. Byla to magie.

Jak jinak by se dalo vysvětlit, že se do sebe zamilovali dva nepřátelé?

Ale na tom, co si myslela Teia schovaná v tajné chodbě, až tolik nezáleželo. Jurovi vůbec nešlo o zachování reputace Rena a Cally. Kruh na hlavě měl nakřivo a plně se soustředil na Abbotta a na úplně jinou záležitost.

„Říká se, že ta rebelka je z rodu Carthanů.“ Jura ta slova plival, jako by ho pálila. „Má nárok na trůn?“

„Zákony Erisie mluví jasně,“ řekl rychle Abbott. „Trůn zdědí nejstarší syn, jakmile dosáhne dospělosti.“

„Vaše korunovace se koná za čtyři týdny, Výsosti,“ dodal Miran. „Zdvojnásobíme ochranu Zlatého paláce. Je vyloučeno, aby zaútočili přímo.“

„Tohle mě teď netrápí,“ zamumlal Jura. Zamyšleně otáčel prsteny a palcem přejížděl po povrchu rubínu. „Pokud je to pravda... jestli ta dívka opravdu ovládá oheň... pak za ní lidé půjdou.“

„Hlupáci,“ vyhrkl Abbott. Bylo jasné, že ministr se snaží dát najevo, že stojí na Jurově straně. Možná si náhle vzpomněl, že má hořlavý kabát.

„Možná. Ale ze zoufalých hlupáků bývají nejnebezpečnější nepřátelé.“ Jura se zachmuřil. „Abbotte, jak je na tom pokladnice?“

„Pokladnice?“ opáčil Abbott nechápavě. „Velmi dobře. Minulý měsíc jsme vybrali daně ze severních vesnic.“

„Výborně. Zvyš odměnu za dopadení Poslů úsvitu a pověř své muže, ať tu zprávu vyvěsí po celém městě. A pokud jde o tu zastánkyni chudých...“ Jura se odmlčel. „Dám za ni milion zlatáků, za živou, či mrtvou.“

Ministr zalapal po dechu. Nervózně šmátral po kabátě a rychle rozeplnul pár knoflíků. „Jeden *milion*?“ ujišťoval se.

„Je to problém?“

Na Abbottově hrdle bylo vidět, jak polkl. „Výsosti. Nemyslíte, že jste přeci jen příliš... štědrý?“

Miran sedící napravo od ministra se zkoumavě zadíval na Juru. „A co základna Poslů úsvitu?“ zeptal se vážným tónem. „Peníze nehrají hlavní roli. Vyslychali jsme vězně, ale odmítají mluvit. Nebo si zvolí cestu zbabělců.“

To je opravdu cesta zbabělců, pomyslela si ironicky Teia. Jura měl ve zvyku navštěvovat vězení Černá brána a dohlížet na výslechy rebelů. Pokaždé když odešel, byla jejich těla spálená a plná prasklých puchýřů, z čehož se dokonce i Teie zvedal žaludek. Kdyby si měla vybrat mezi smrtící pilulkou a Jurovým mučením, okamžitě by zvolila první možnost.

„Peníze nebudou stačit,“ souhlasil Jura rozčíleně. „Ne... musí existovat lepší podnět. Něco, co zaujme toho, kdo ví, kde je základna, ale nejde mu o mince.“

V tu chvíli zvedl Abbott hlavu. „A co služba za službu?“ Zjevně se horlivě snažil najít jiné řešení, aby zabránil plnění pokladnice se zlaťáky.

Jura se předklonil. „Služba za službu?“

„Mám kontakt v K'vali. Jak všichni víme, je to hrozně zpátečnická země. Příšerně kořeněná jídla. Brouci velcí jako talíře...“

„Abbotte.“

Abbott si panovačně povytáhl límec. „Omlouvám se, Výsosti. Chci jen říct, že K'vali poskytuje službu za službu. Většinou na nízké úrovni, tedy pokud jejich vládkyně nepořádá každoroční oslavu. Není tak grandiózní jako ta naše, ale při té příležitosti prokáže jakoukoli službu jednomu z vesničanů. Zjevně to hodně pomáhá udržet prostý lid v poslušnosti.“

„Tohle je ten váš geniální plán, Abbotte?“ řekl Miran posměšně. „Chcete, aby korunní princ uspořádal oslavu?“

Ministr se zamračil, ale Jura zvedl ruku. „Služba za službu,“ prohlásil zadumaně a generál Miran se zatvářil pobaveně.

„Výsosti...“

„Za pokus to stojí, Mirane. Jako zástupce koruny mohu nabídnout jakoukoli službu. Odpuštění dluhů, živení rodiny.“ Jurovy rty se sevřely v krutý úsměv. „Propuštění milovaného člověka z vězení.“

„Možnosti jsou nekonečné,“ řekl Abbott a rozvážně kývl hlavou.

Jurův úsměv byl náhle větší, ale Teia tušila, že její nevlastní bratr už neposlouchá. Hleděl nahoru, na obraz ve skleněné tabuli vitrážového okna. V jeho středu byl zobrazený vrčící Serkawr s rozevřenou tlamou a zuby plnými jedu. Umělec zachytil detailně i skrýš moř-

ského netvora a světlo pronikající sklem zbarvovalo Jurovu tvář do-
ruda.

„Byli jsme na rebely příliš hodní,“ zamumlal. Ta smrtící slova si ří-
kal jen pro sebe. „Příliš vstřícní, příliš slušní. Jednoho jsme zajali a oka-
mžitě ho nahradil jiný. Dva jsme zabili a následujícího dne se jich
objevilo deset. Jsou jako krysy na lodi ohlodávající prkna zevnitř.“

Rázně se otočil k Abbottovi a z rukávů mu odlétl jemný popel.
„Zařídí vypracování a rozšíření mého nařízení,“ prohlásil ostře. „Ať
to obnáší cokoli, ministře, třeba i tisíc hlav. Chci, aby do mé koruno-
vace bylo po všem.“

Nebyla to sice příliš podnětná řeč, ale v Teině hrudi procitla
špetka naděje.

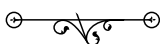
Její plány se samy rozvíjely a přetvářely. Už nemyslela na neúspěch
s Greerem. Ani na vydírání Abbotta kvůli lepším podmínkám sva-
tební smlouvy. Nikdy předtím neslyšela o obchodování se službami,
ale náhle byla ministrovi velmi vděčná, že to navrhl. Možná nebyl
úplně marný.

Poslové úsvitu měli různé chyby, ale každopádně uměli unikat.
Jejich členové si brali svá tajemství do hrobu nebo poskytovali tak
málo informací, že nebyly k ničemu. Ale Kyra Medohová?

Kyra představovala novou příležitost. Pro Radu znamenala nový
problém, zářící maják změny. A navíc stabilní symbol skupiny rebe-
lů, což bylo pro Teiu nejdůležitější. Doposud neprozkoumaný zdroj
plný vědomostí.

Rozhodla se, že ji vyhledá. Získá si její důvěru. Odhalí základnu
rebelů, předá tu informaci Jurovi a vymění jejich svobodu za svou.

Třetí kapitola

Teia procházela tajnými chodbami a myslí jí poletovaly nové možnosti. Kolem ní z koutů pištěly krysy a pod nohama jí křupaly kosti zatoulaných zvířat. Chodby byly temné, bez plynových lamp, které ozařovaly většinu Erisie, ale ona věděla, kudy má jít. Prozkoumávala je pod laskavým vedením otce už od sedmi let. O deset let později je znala nazpaměť a vybavovala si každou slepou uličku a každou ostrou zatáčku.

Zastavila se u nezvykle úzkého kamenného pruhu, jenž se táhl šikmo podél zdi. Natáhla ruku, přejela prsty po drsném okraji a vnímala jeho nerovnosti. Když přitlačila, vysunulo se pár kamenů ven. Prošla otvorem, setřásla ze sebe prach a její nohy se zabořily do jasně modrého koberečku.

V paláci bylo přes padesát východů a vchodů do tajných chodeb. Byly skryty za skříněmi nebo postelemi, ale tenhle měla Teia obzvláště ráda. Vedl do bývalého obývacího pokoje Cally a nikdo do něj nemohl. Nikdo, včetně těch nejprotivnějších ministrů dožadujících se prostornějších kanceláří, se o něj po její smrti neodvážil požádat. Říkalo se, že tam straší, a každého, kdo překročí zdobný práh, prý potká neštěstí.

Teia takové představy neměla, takže jen v klidu zasunula posuvnou stěnu. Kdyby její matka někdy vstala z mrtvých, určitě by nemarnila čas v Erisii.

Pokoj byl světlý a vzdušný, plný památečních předmětů, které si Calla přivezla ze Shaylanu. Teia se protáhla mezi nefritovou sochou a trsem papírových dekorací visících na zdi. Byla tam i široká pohovka potažená tmavomodrou látkou, která pořád jemně voněla po růžích. Vzpomněla si, jak se na ni jako malá často stulila a zhlála celou mísu koláčků. Vedle ní seděla Calla a četla jí. Občas od knihy vzhledla, aby Teie ukázala určitý odstavec nebo aby jí podala další koláček, a Teia se opírala o její paži a uvnitř cítila blažené teplo.

Teď hlasitě polkla a zahнала vzpomínku. Odtud její matka možná nezmizela, ale Jura si dal hodně práce, aby ji vymazal ze všech ostatních místností Zlatého paláce. Po pohřbu Rena vydal Požehnaný dědic okamžitě nařízení, že královský portrét Cally musí být odstraněn z hlavního vchodu paláce, kde ze zdí shlíželi z obrazů další Teini předkové.

Tak je to vhodnější, prohlásil a obdařil sestru úsměvem ostrým jako nůž, při němž ukázal všechny zuby.

Portrét teď visel vedle dveří obývacího pokoje, daleko od Jurových osobitých schopností. Calliny šedé šaty ladily s perlami umně vpletenými do vlasů, které jí padaly přes ramena a sahaly až k pasu. Kůži měla o odstín tmavší, než bylo v Erisii běžné, a koutky hnědých očí mírně pozvednuté. Vypadala stejně poklidně, jako když byla naživu, a vyzařovala z ní neochvějná odhodlanost, kterou jí Teia vždycky záviděla.

Kdyby bylo třeba, Teia by dokázala vymazat Callu z paměti, ale i kdyby si ji už nevybavovala, stačilo podívat se do zrcadla. Teď v sedmnácti byla mladší verzí své matky. Ukázkové dítě shaylanské krásy.

Cizinka ve vlastním domově.

V krku ucítila kyselou pachut'. Odvrátila se od obrazu a rázně otevřela dveře přesně ve chvíli, kdy se za nimi objevila ruka, která se chytila leštěného rámu.

„Princezno.“

Ani se nesnažila skrýt znechucení. Stál před ní člen palácové stráže, vysoký a vážný. Bezpochyby ho poslal Jura, aby ji zkontroloval. Kdykoli se poslední dobou potulovala po paláci a byla například v obývacím pokoji nebo ve vinném sklepě, objevovali se různí muži, což jí znesnadňovalo únik do tajných chodeb, ale korunnímu princovi nešlo o její pohodlí. Pro něj byli strážci způsob, jímž se pojišťoval, že mu nezkazí jeho úžasné plány týkající se její budoucnosti.

Dnes jí přidělil jednoho z mladších vojáků, pečlivě oholeného mladíka přibližně jejího věku oblečeného do vlněného zimníku. Když nedůvěřivě nahlédl do obývacího pokoje, mávla netrpělivě rukou. „Jsem sentimentální,“ prohlásila. Vznešeně ho obešla a chtěla se vydat k zadní bráně paláce... a v tu chvíli zakopla o kbelík s vodou, který jí stál v cestě.

Voda se vylila. Zmáčela jí boty, a jak vystříkla na dokonale čistou dlažbu, byly okamžitě mokré i dvě služky, které myly podlahu. Jedna zděšeně vyjekla a svalila se na zem, druhá upustila hadr, jenž spadl na mokrou podlahu. Všude byly kapičky a strážce sebou trhl, než odkrácel od šířící se louže.

Teia zasténala. Soustředila se na louži a cítila, jak se jí voda vysmívá. Začala vířit a vytvářet proud měnící se v maličký sloupec. Na trpytících se spirálách se vznášel hadr mířící k druhé služce.

„Chytej,“ houkla.

Služka natáhla třesoucí se ruku a Teia zahlédla záblesk měděné kůže a tmavých vlasů. Pak se dívka uklonila. Upřeně hleděla na zem a stála tam jako socha.

Teia se otočila a odcházela, ale pořád v zádech cítila pohledy obou dívek. Jejich oči ji pronásledovaly a vnímaly každý krok podivné princezny, jež byla napůl shaylanskou čarodějkou.

Teia nikdy nezapomněla, jak se poprvé objevil oheň.

Stalo se to krátce po jejích osmých narozeninách. Právě snídala bledý plátek melounu, když jí náhle v hrudi vzplanul žár. Sevřel jí plíce jako trs ostružiníku, buňky se změnilý v popel. Tehdy nechápala, co se děje... jen cítila, že musí nasměrovat plameny jinam, než ji pohltní zaživa.

Jejímu otci nevadilo, že dcera sedí u stolu a hoří. Ren se jen nadšeně kochal pohledem na zčernalé přístroje. „Pořídíme si jiné, lásko,“ řekl a vtiskl jí polibek na čelo.

Zpočátku s ní otec odmítal trénovat. Místo toho ji zavedl do zahrad, kde spolu trávili celé hodiny natažení na sladce vonících trávnicích. Povídal jí o horkých paprscích pronikajících vzduchem, které měly jemné barevné odstíny a tvořily kaleidoskop červené, oranžové a žluté.

„Vidíš ty pruhy?“ zeptal se Ren, Teia přimhouřila oči a pozorovala prameny proplétající se kolem nich.

„Jsou všude, protože teplo je všude, ale rod Carthanů je dokáže ovládat. Jakmile je spojíme, jsme schopni zažehnout oheň.“

Zkušeně roztáhl prsty. Okamžitě k němu začaly proudit pramínky tepla a splétaly se do složitého vzoru. Potom se rozplynuly v nádhernou skvrnu, z níž vyšlehl šarlatový plamen.

Teia se na otce obdivně zadívala. „Jak jsi to udělal?“

„Musíš do sebe vtáhnout prameny, spojit se s teplem a pozvat ho dovnitř.“

Tvrdohlavě zavrtěla hlavou. „Já ho *nechci* zvát dovnitř,“ prohlásila. Pořád si pamatovala, jak jí teplo bublalo v žaludku a jak ji uchvátil oheň, jenž ji málem pohltil.

Ren se trpělivě usmál a opřel se o loket. „Dívej se znovu, Teio. Věnuj pozornost barvám, vzorům. Co vidíš?“

„Je to ošklivé,“ řekla po krátkém zamyšlení. „Je to ošklivé a nelíbí se mi to.“

Otec se zasmál. „Záleží na situaci,“ pravil zamyšleně. „Někdy může být oheň nebezpečný. Smrtící. Někteří lidé se ho dokonce bojí.“

Teiu přemohla zvědavost. „A co ty?“ zeptala se.

Vzal ji za ruku, položil dlaně na ty její a upřeně se jí zadíval do očí. „Jsme z rodu Carthanů,“ řekl. „A ten se ohně nikdy nebál.“

Byl to začátek několika hodně dlouhých měsíců. Ren vyhradil jeden ze slavnostních sálů k tréninku. Sluhové odnesli obrazy, stoly a porcelánové vázy, až nakonec zůstal pouze křišťálový lustr. I ten pak obalili tenkou černou látkou, přestože Teia tvrdila, že to není nutné. Dokázala roznítit plamínek malý jako nehet palce, ale ne oheň tak velký, aby sahal do výšky čtyřiceti stop.

„A co zdi?“ zeptala se nejistě. Od oné snídaně zažívala opakovaně noční můry a zdálo se jí, že zapálí základy paláce, který se na ni poté zřítí a zavalí ji.

„Jsou z ohnivzdorného mastku,“ uklidnil ji otec a poklepal kloubem prstu na stěnu. „Nemusíš se ničeho obávat.“

Což byla bohužel dobře míněná lež. Vznítit oheň nebylo snadné. Teia zápolila třesoucíma se rukama s prameny tepla a ztěžka dýchala. Když se jí po pěti týdnech konečně podařilo vyčarovat pořádný plamen, zažehl štrápce Renovy uniformy a místnost zaplnil těžký oblak kouře. Byla tak vyčerpaná, že omdlela. Za deset minut se probírala, v hlavě jí bušilo a v ústech cítila pachutí rzi, jak si prokousla ret.

Ren seděl vedle ní. Jeho tunika sice mírně zapáchala, ale jakmile otevřela oči, radostně zvolal: „Jsi přirozený talent.“ Potom ji objal a ona se zarděla a uvnitř ucítila příjemné světlo hrdosti.

O pár let později ovládla i vodu.

Ten přechod byl jednoduchý jako nádech. Hrála si sama venku poblíž fontány stojící uprostřed zahrady. Byla majestátní, zdobená deskami z purpurového mramoru a spoustou soch. Většinou zpodobňovaly tvory z dávných legend, například dusajícího obra nebo skřítku připravujícího se k letu. Všechny byly jako živé a hodnostáři, kteří přijížděli na návštěvu, se u nich často zastavovali a s údivem si je důkladně prohlíželi.

Teia byla u fontány stokrát, ale onoho rána cítila podivnou přitažlivost. Vodní hladina s vlnkami třpytícími se ve slunečním světle ji přiměla, aby se zastavila. Byla nádherná. Něco tak úžasného doposud neviděla a naprosto spontánně ponořila paži do vody a vnímala, jak jí chladí kůži.

Když se její prsty dotkly zurčícího gejzíru, ovládla ji nesmírná lehkost. Jako by měla prázdné kosti. Cítila každičkou bublinku ve fontáně. Voda byla živá. Pohybovala se před jejíma očima. Vnímala Teiu úplně stejně, jako vnímala ona ji. A náhle se k tomu připojila hravost.

Zvedla ruku a s ní se zvedly tisíce kapek. Vytvořily spirálu, vířily vzhůru a vznášely se jako překrásný mlžný opar. Nakonec se s rozverným smíchem snesly na houf nešťastných ministrů.

Příštího dne začaly její lekce s matkou. Calla byla úplně jiný typ učitele než Ren. Žádné polehávání na měkkých trávnicích ani jemné povzbuzování. Matka ji zavedla rovnou na břeh Temného moře, kde se vody přílivu pěnily na zářícím písku. Řekla Teie, ať stojí po kolena ve vodě a nechá si stříkat slanou vodu na obličej. Potom jí nařídila, ať zadrží vlny.

„Vlny?“ vyjekla Teia. „Nemůžeme začít něčím jiným? Něčím snadnějším?“

Matka sklonila bradu. „Zadrž je,“ zopakovala klidně.

Teia to zkusila. Vší silou napráhla paže. Zápasila s rytmem přílivu a kolem kolen jí cákala pěna.

Snažila se hodinu, ale spojení s vlnami pořád nenavázala. Stála na mělčině celá zmáčená, třásla se a výjimečně se litovala. Při každém kroku cítila, jak jí voda opovrhne, a když kráčela k souši, příliv se jí vysmíval.

„Matko,“ řekla Teia a ždímalas vodu z vlasů. „Tohle prostě nejde. Je to *oceán*.“

„My máme oceán v krvi. Jsi jak z Erisie, tak ze Shaylanu.“

„Možná nechci být!“ odsekla Teia a v tom okamžiku si uvědomila, že to myslí vážně. Toužila po otcově vřelosti, ne po matčinyh nejasnýh příkazech. Chtěla z břehu zpátky k paláci. Potřebovala proběhnout železnou branou a dubovými dveřmi a vrhnout se Renovi do náruče.

Callina tvář na chvíli potemněla smutkem. Vykročila a její nefritové náramky zachytily pohasínající světlo. Potom popadla Teiu za ruce. „Drahoušku, nezáleží na tom, co chceš. Podstatné je, co vidí ostatní... a pro ně jsi ze Shaylanu. A vždycky budeš, což znamená, že musíš být připravená.“

„Připravená na co?“

„Na cokoli. Ty a já? Nemáme tu výsadu, že bychom sem zapadly. Lidé tě budou považovat za nepřítele. Za terč. Proto se musíš naučit co nejvíc a co nejdřív. Takové lekce...“ Calla ukázala na moře a zhluboka si povzddechla, „jsou tvrdé. Já to vím. Ale možná tě v budoucnu udrží naživu.“

„Zadržování vln mě udrží naživu?“

Calla se usmála a Teia si v duchu pomyslela, že její matka je velmi krásná. Krásná a zářící a nesmírně osamělá na ostrově, který si sama zvolila. „Znáš motto našeho rodu?“

Teia přikývla. Bylo napsané kurzívou v carthanském erbu přímo pod obrysy Serkawra a vinulo se kolem dvou překřížených mečů. „Zhmotnění moci,“ odpověděla a pak přiznala: „Ale nevím, co přesně to znamená.“

Calla jí z obličeje odhrnula mokrý pramen vlasů. Při jejím doteku se pramínky kapek oddělily a pak splynuly v kouli vody vznášející se nad nimi. „Moc,“ řekla matka tiše, „je humorná věc. Lidé ji sbírají a hromadí.“ Poťukala prstem dceři na nos a Teia se zachichotala. „Moc je tady měna. Jistotu a bezpečí si můžeš koupit. A jestli máš ovládnout samotné moře, abys v Erisii žila bezpečně, tak to prostě uděláš.“

Teia znovu přikývla. Sice matce příliš nerozuměla, ale nehodlala jí to říkat. V tom okamžiku se cítila neuvěřitelně dospělá. Chtěla si tu chvíli zapamatovat jako první krok do dospělosti.

Calla upřela na dceru dlouhý pohled, jež Teia nedokázala přesně rozluštit. Potom se napřímila a elegantně luskla prsty. Voda začala ihned ustupovat od kraje břehu. Vlny se samy stáčely a vzdouvaly se do vzduchu, proud s sebou bral chaluhy a oblázky. Úplně nahoře plavalo udivené hejno oranžových ryb.

Mezi oblouky vody se zatřpytil mokrý pruh písku posetý ulitami ztemnělými soumrakem.

„A teď,“ řekla Calla, „to zkus znovu.“

Teia vodu nikdy zcela neovládla. Mírný pokrok učinila v době, kdy zemi sužoval mor a Calla onemocněla. Smrtákův polibek procházel Pěti

královstvími a plavil se na obchodních lodích přes Dvorzaki a Ismet, aby si prorazil cestu do Erisie. Obloha nad hlavním městem byla mnoho týdnů temná, protože lidé pálili v ulicích Bhanotu mrtvoly. Vyhrazená místa už dávno přetékala a nikdo kromě boháčů si nemohl dovolit pohřbít své mrtvé, což vyústilo v nechutné potyčky o prázdná místa v okolí hrobů na hřbitově.

Calla bojovala, jak se dalo. Měsíc zvládala bolest a zimnici a sbírala síly, aby s Teiou mohla oslavit narozeniny, ale pak její srdce zachvátila horečka. Když onoho slunného zimního dne zakryl léčitel z paláce její tvář plátnem, cosi uvnitř Teii uhaslo jako žhavý uhlík rozpadlý na popel.

Už nebyl nikdo, kdo by ji učil, jaký rytmus mají vlny a jak proudí oceán. Bez matky dokázala ovládat nanejvýš trochu vody. Například tu v kbelíku nebo pár kapek při koupeli. Nic víc nedokázala a její schopnost mizela a uvadala... ale na druhou stranu objevila vrozený talent k manipulování s vodou v lidech. Toto poznání bylo spojeno s velkým překvapením, když zahltila vodou vraha, kterého poslal Jura v předvečer jejích třináctých narozenin.

Salonní triky a smrt, pomyslela si zasmušile, když kráčela dolů po širokém schodišti a strážce od obývacího pokoje ji následoval jako nežádoucí stín. Kolem statných sloupů byly omotané rudé prapory. Příprava na Jurovu korunovací. Služebnictvo pobíhalo síněmi a balancovalo s tácy plnými sklenic a pečlivě složených ubrousků. Všude zaznívaly útržky různých jazyků... těžké tóny Dvorzakianů, uklidňující slabiky Ismeťanů... Když Teia vstoupila, hovory okamžitě ustávaly.

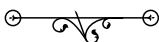
Moc je tady měna.

V devíti letech ještě plně nechápala, co měla Calla na mysli. Teď byla starší a moudřejší, zocelená časem stráveným ve Zlatém paláci.

Byla holčičkou svého otce a dcerou své matky. Zнала tajné chodby, v nichž poslouchala ministry a shromažďovala jedno tajemství za druhým, aby si zajistila bezpečí. Dvůr ji považoval za netvora, a tak jim dávala důvod ke strachu.

Nakonec jí bylo všechno jasné. Jsou ti, kteří moc mají, a ti, kteří ji nemají... a Teia Carthanová by byla ztracena, kdyby skončila mezi těmi druhými.

Čtvrtá kapitola

Vyšla do oslepujícího slunečního světla.

Zadní vchod do paláce tvořila obyčejná železná vrata, jimiž často chodilo služebnictvo na pochůzky. Stál u nich jen jeden voják, statný chlapík s hustými kotletami a zkaženými zuby, který se právě škrábal v podpaží. Když se Teia objevila, ani se neuklonil, jen přejel prsty po bronzových knoflících kabátu, aby se jí nemusel podívat do očí.

„Jdu na tržiště do Carfaixu,“ použila stroze svou oblíbenou výmluvu k opuštění paláce. Voják souhlasně cosi zamumlal a spěchal zvednout závoru, aby otevřel vrata.

Zlatý palác stál v centru hlavního města Erisie a ze všech stran ho obklopovaly dlážděné silnice Královského obvodu. Nejvýznamnější občané se snažili trumfnout jeden druhého a stavěli domy na každém volném místě. Nad hustými trávníky se tyčily honosné budovy, na jejichž trámech zářily perleťové insignie každého rodu. Cesty lemovaly svěží stromy a pečlivě zastřižené živé ploty a u vchodů stály najaté strážce, které odháněly žebráky.

Teia už v některých těch budovách byla. Nedávno navštívila erisijského ambasadora pro Ismet, aby ho přesvědčila, ať jí vystaví cestovní dokumenty. Málem dostal infarkt, když stanula ve dveřích

a rozvinula papír sahající až na zem, na kterém byl seznam všech hotelů, v nichž si užíval se svou nejnovější milenkou.

Její požadavky ho zjevně vyděsily. Před vchodem do ambasadorova domu v barvě slonoviny, jenž byl zdobený zářivými drahokamy, teď stály posily stráží, které měly zabránit vstupu nevídaným návštěvníkům. *Jak roztomilé*, pomyslela si a minula budovu, aniž by jí věnovala další pohled.

Luxusní sídla pomalu přecházela v běžné šedé budovy a zároveň mizel blažený poklid Královského obvodu. Finanční obvod byl centrem podnikání. V hlučných ulicích rachotily vozy a všude pobíhali obchodníci s tučnými složkami plnými listin. Kousek dál od chaosu stáli pouliční umělci ze všech království a přitahovali pozornost davů. Mladík s fialkovými očima a tmavou kůží, pocházející zjevně z K'vali, kroužil rukama zvednutýma k nebi. Náhle prorazil vzduch silný závan větru a strhl všem klobouky z hlavy. Publikum nadšeně házelo mince do prázdného hrnku u mladíkových nohou.

Tržiště v Carfaixu se krčilo v jižním cípu Finančního obvodu. Nacházelo se na konci dlouhé ulice sousedící s přístavištěm, v němž námořníci vykládali bedny se zbožím. Na ušlapané trávě stála řada stánků. Podomní obchodníci vychvalovali své zboží, šidili turisty a smlouvali s místními. Většina stánkařů prodávala v Carfaixu už hodně let. Mnozí svá místa dokonce zdědili, zatímco jiní si je museli koupit, jakmile se něco uvolnilo. Konaly se tam aukce, které bývaly tak divoké, že na ně často dohlíželi soudní zřízenci.

Stánky byly umístěny podle zemí a měly barvy příslušného království. Žlutou pro Ismet. Purpurovou pro Dvorzaki. Na úplném konci tržiště stálo pár stánků, na nichž vlál modrý prapor Shaylanu a u kterých se Teia nikdy nezapomněla zastavit. Jejím oblíbeným

místem byl obchod se sladkostmi s řadami bambusových polic plných sklenic s lepkavými datlemi v cukru a kyselými kousky kumquatu. Zdvorele kývla majiteli na pozdrav a vzala si od něj zázvorový bonbon. Potom se otočila ke svému strážci, jenž se zjevným nezájmem hleděl na pytel se sušenými švestkami.

„Takže,“ prohlásila Teia, „tady mě opustíš.“

„Pardon?“

Podala mu hrst mincí. „Potřebuju, abys mi koupil pár věcí. Knihy. Vlněný plášť. A několik smažených šafránových taštiček z Ismetu.“

„A co vy?“

„Já budu tady,“ odpověděla a záměrně se podívala na kapesní hodinky. „Už bys měl jít. Stánky Ismetu jsou na opačné straně tržiště.“

Netvářil se přesvědčeně, ale nemohl nic namítat. Teia se dívala, jak mizí v chumlu černých kabátů a vířících sukní, a s kapucí na hlavě se vydala opačným směrem. Proplétala se mezi shaylanskými stánky, přeskakovala výmoly a vyhýbala se skupinám dělníků z doků, kteří s oblibou flirtovali s hezkými prodavačkami.

Když přišla na Pláž truchlících, cítila, že jí do bot napadaly kamínky. Pláž netvořil písek, ale jen skály a věci, které přinesl příliv. Znovu se podívala na hodinky a potlačila podrážděné povzdechnutí. Enna měla zase zpoždění. Možná si zlodějka nechává dochvilnost pro zvláštní příležitosti, například když Teia zabíjí muže ve starých morových domech.

Sehnula se a nabrala hrst oblázků. Potěžkala je a zamířila k vodě. Byl to její rituál, který prováděla pokaždé, když čekala na zlodějku. Házením kamínků na hladinu prověřovala své limity. Snažila se napodobit Callu, která dokázala ovládat sílu oceánu.

Když však přicházela k vodě, vnímala, jak se jí posmívá. Příliv oblázky snadno pohltit. Jen jeden se udržel na hladině, ale za vteřinu

už ho vlny odnášely do dále. Mihotal se v proudu a pak hlasitě cvrnkl o bronzovou sochu poblíž kraje břehu.

Přestože byla dost daleko, Teia viděla její poklidnou tvář a vlající šat. Patřila mezi umělecká díla zasvěcená bohyni Armině, která prý pomohla založit Pět království. Na podstavci byly vyryté maličké obrazy znázorňující různé elementy. Oheň, vodu, zemi, kov a vzduch. Jedno požehnání pro všechny z Božské pětičky... pro ty, kteří zvládli Armininy zkoušky a byli odměněni za své útrapy. Získali sílu nad daným elementem a byli upozorněni, že mají své schopnosti využívat moudře.

Kněží rádi vychvalovali Armininu prozřetelnost, ale Teia s nimi nesouhlasila. Jaká prozřetelnost vede k občanské válce, když se každý z Božské pětičky rozhodne, že chce vládnout? Situace byla natolik ohavná, že bohyně musela zasáhnout. Usnadnila si to tím, že vyslala Serkawra, aby vykonal špinavou práci, čímž předala Božské pětičky jasnou zprávu. Rozdělené země jsou lepší než žádné.

A tak díky velkorysé bohyni a jejímu mazlíčkovi v podobě obrovského mořského hada vznikla Erisia a další království.

„Soutěžní házení kamínků?“ ozval se hlas. „Netušila jsem, že máš novou zábavu.“

Za Teiou stála Enna van Aptová s rozpuštěnými vlasy a módně širokými kalhotami. Když si uvědomila, že ve vodě stojí socha bohyně, zmlkla. Uctivě sklonila hlavu a potom se jí zbožně dotkla čelem.

„Proč to děláš?“ zeptala se Teia. Vzhledem k práci, kterou se Enna živila, ji to dost zmátlo.

„Co dělám?“

„Uctíváš bohyni. Není to v rozporu s tím, co se očekává od zlodějeky?“